

Je blijft mijn vrije Fries

gedichten

Lenze L. Bouwers

NPE

Je blijft mijn vrije Fries

gedichten

Lenze L. Bouwers

NPE

Nederlandse Poëzie Encyclopedie

Eenrum, 2014

COLOFON

1e druk, september 2014

© Lenze L. Bouwers, 2014

Stichting Nederlandse Poëzie Encyclopedie

www.nederlandsepoezie.org

ISBN: 978-94-6243-006-8

NUR 306

Letter: Cambria

Vormgeving: Bureau Droog, Eenrum

Versie: 11-09-2014

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, *copy/paste*-technieken, microfilm of op welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of diens erven.

INHOUDSOPGAVE

5	1. Saksenland
6	Dalfsen
7	Rechterensedijk
8	Kasteel Rechteren
9	De agressieve buizerd
10	In memoriam deze egel
11	Beeld zeehond Hannes gestolen
12	ISALA open
14	Hospice
14	Augustus
15	Het pontje
16	Kalm an
17	2. Genetisch
18	Oma, moeder, kind
19	Dit huis
20	Dit weiland
21	Dit washok
22	Die kerk
23	Deze put
24	Verhuizingen
25	Stichting "Vogelenzang"
26	3. Ameland
27	De Amelander schalken
28	Wolkenwak
29	Woordvogelaar
30	Krombekstrandloper
31	Strandwandelingmoment
32	Reeën op Ameland
33	Paardengraf
34	Dijkwacht

35	Folluk
36	Brief van een ijsbeer
37	Herinnering
38	Kasteel
39	Stille tijd
40	Hijs de blauwe vlag
42	Gesprek
43	Exit Vermaning Ballum

44	<i>Over de NPE</i>
45	<i>Andere NPE-bundels</i>

1. Sachsenland

DALFSEN

Geborgen, veilig door
een waker, dromer, slaper
en stromend, altijd stromend
de Vecht.

Kom over de brug,
voel je thuis;
ga er winkelen, wonen,
maar vergeet nooit de rivier,
de Vecht.

Ook als de sluizen
worden gesloten,
hoor je het stromen
vanuit de bronnen komen,
de Vecht.

RECHTERENSEDIJK

Levend monument,
oprijlaan naar
de middeleeuwen;
met langzame,
taaie groeikracht,
duurzaam als
een trouw karakter;
hier past inkeer,
geen snelheidsduivel,
wel een gedragen,
overwogen tempo,
hartslag voor de ziel,
bloedsomloop van
een generaties lang
lint van mensen,
dieren, wolken
en zon daarboven;
lief groen in de lente,
schaduw bij hitte,
vruchten van de herfst,
witte winterreinheid;
zuurstofrijke en
troostvolle takken
als wijze moederarmen;
levend monument,
oprijlaan van tijd
met eeuwigheidsglans.

KASTEEL RECHTEREN

Verwijt de muren niet de tijd,
het water niet de gracht.
De bomen staan op wacht,
zij denken aan bloei en strijd.

De toren wijst omhoog,
zij is de oudste plek,
zij weet van ridders, roof,
van schilden, vaten pek,

kokend teer - een vijand
is soms sterk - niet weg
te branden van het woonvertrek,
met haard en statie, portretten

van blauw stromend bloed
als rivieren van adel
- bij de voortstuwende Vecht -
met bovennatuurlijk recht.

De kelderruimte onder hoog
koepelgewelf herbergt wijn,
wintervoorraad; intieme geur
achter vast besloten deur.

Maar wie de trap opgaat,
ontdekt een landschap
met dijken, beddingen, groen,
de Vecht stromend paraat.

DE AGRESSIEVE BUIZERD

Ik weet het zeker, mens, je mag me niet,
jij daar, aan de top van de voedselketen;

jij erkent niet mijn terrein, machtsgebied,
koninkrijk, aan de Bosrandweg gelegen.

Je klaagt over mijn aanvallen, mijn zweven
tot rakelings langs, over jullie hoofden,

maar instinctief weet ik: jullie beroofden
vroeger mijn nest, jongen, mijn trots, mijn leven.

Ik overwinter, aan mijn stand verplicht,
hier zweef en duik ik, op mijn prooi gericht.

Let op mijn spanwijdte, let op mijn blik,
verwonder je, verwijder mijn nest niet.

Rij in broedtijd maar een klein blokje om,
gun me mijn rust, tot je mijn jongen ziet

uitvliegen op zoek naar nieuw jachtgebied.

IN MEMORIAM DEZE EGEL

Hoorde je die motor verpakt in blik niet?
Bijziend als je bent, verlies je het
van de snelheid op vier wielen.

Rook jij niet op grote afstand
die benzinstank? Je ruige vacht
is nog heel. Wat dacht je: ik rol

rond wel door naar de overkant?
Naar het avontuur in avonduur,
naar het knorren van plezier?

Ik heb je tussen het zomergras
gelegd en je in beeld gebracht.

Rust zacht, jij pracht van een dier,
naamloos, met stekelharde haren.

BEELD ZEEHOND HANNES GESTOLEN

De dief moet geen geweten hebben,
zal nooit op schoot genomen zijn;
zal nooit gestreeld zijn, zacht,
als de huid van een zeehondje.

Zal zelfs nooit in de kindersnoet
van het beestje gekeken hebben;
het trillen van de snorharen
- die liefdes-antennes -

bereiken zijn hart niet.
En mocht hij deze woorden lezen,
laat hem dan een kerel worden,
een echte met de duurzaamheid

van kostbaar brons.

ISALA OPEN

Vlinders, sla jullie vleugels uit
in een open rivierenlandschap.

Kom uit jullie cocons, die huid
van verstarring en schemering

en kleur het bestaan van mensen
met pijn, verdriet, hunkering

naar herstel, vervulling van wensen,
weer genieten in familiekring.

Fladder rond zo speels als de lente,
levendig als een zomerse
bruidssluier in volle bloei.

Vlinders, sla jullie vleugels uit.

HOSPICE

De pastorie is diep tevreden
met de nieuwe bestemming
- pastor betekent herder -
om een ommuurde plek te zijn
van hartelijke bescherming.

Het leven heeft een begin
en soms een heel zwaar slot.
Waar is dan de rust, het licht
om duisternis te verdragen
voor de mens die lijdt?

Zijn er in tijden van crisis
nog harten die kloppen
voor de zwakke naaste?
Zijn er nog vlijtige handen
die toedekken, troosten?

Ja, er is een kooi
voor de schapen,
beschermd tegen
sterke vijand dood,
bewaakt door herders.

Hospice, waarin liefde
het laatste woord is.

AUGUSTUS

Zal het gaan over die drie paarden
die zo intens rustig stonden te staren
naar een onzichtbare toekomst?

Zal het gaan over die nog rode bramen
die ik zag staan, over de pruimen
- niet die plastic dingen uit Zuid-Europa -

maar die zo mooi rijp zijn dat de pit
eruit valt als je de prachtig paarse
vrucht weegt, proeft, puur genieten.

Zal het gaan over de donder en bliksem
die opeens toeslaat? Het geweld
na die klamme, benauwde hitte?

Ik weet het niet. Ik weet dat het
augustus is en dat de woorden
zwijgen, maar de natuur spreekt.

HET PONTJE

De stroom geeft even toe om naar
een heel andere wereld te gaan.

Begroeiide wal, riet aan de overkant
en wij daar tussen in; je zou

de wolken vergeten, alleen letten
op dat water, trotserend de kracht

ervan, een rechte lijn getrokken

om te landen. Haaks op die oerdrift.

Wie is geland, kijkt om en ogen
volgen weer de weg die we

uiteindelijk allen moeten gaan.

KALM AN

Doe maar gewoon, zei de autochtoon.
Ja, maar wat is gewoon, zei de allochtoon.

Geen poeha, geen drukte; wie te veel
woorden nodig heeft, heeft geen gelijk.
Zeg ik jaja op een bepaalde toon
en kijk ik met spleetogjes
dan moet je met een ander plan komen,
dacht de autochtoon.

En de allochtoon verwoordde het zo:
blijkbaar vind je het lastig dat voor
andere mensen “gewoon” wel eens
anders kan zijn dan wat jij gewoon vindt.

Jaja, zei de autochtoon.

*(De ziel van een mens is
zijn meest gevoelige,
innerlijke zelf, las ik
vanmorgen vroeg in een dagboek)*

2. Genetisch

OMA, MOEDER, KIND

Mijn vader was een Drent,
mijn moeder was Friezin.
En ik? Zit ik er tussen in?

Mijn oma hield van letterkunst
- gedichten zaten in haar bloed -
Suawoude klinkt zo goed.

Ik erfde een juweel van haar,
een nieuwjaarskaart met rijm
er achterop. Ik volg haar op.

Laatst was ik Smallingerland,
in Oudega, voor haar boerderij;
daar gaf ze me een hand

en sprak me lief vertrouwelijk
- ze was niet jong, niet oud -
en toch indringend toe:

kies jij voor duin en strand,
voor zee en ruimte: Ameland;
je bent en blijft mijn vrije Fries.

DIT HUIS

Hier is mijn moeder geboren,
was oma te vaak in verwachting.

Er zijn geen koeien meer;
het aantal stalraampjes keer twee

geeft een schatting van het aantal
toen met de hand te melken beesten.

De boerderij een evenbeeld van
mijn geboortehuis in West-Friesland.

Voor het middageten nam haar man
twee glaasjes jonge jenever.

En er was een dienstmeisje – maar
hier zwijgt de familie liever over –

Een week geleden werd op deze plek
een pony geboren voor de amazone.

DIT WEILAND

Hier is de ruimte om adem te halen.
Voor moeder en kind. Kieviten
maken duikvluchten en schijnbewegingen
om de raper van eieren te misleiden.

Maar daarboven toont de roofvogel
glijvluchten en ziet haarscherp
de broedplek, het donspak van
de jongen, piepend van angst.

De Heer is mij herder. Er is
een tweeling geboren in het weiland
zonder hulp van haar man
die naar de markt in Leeuwarden is.

DIT WASHOK

Kokend water, groene zeep,
de hemden, lange onderbroeken,
wollen borstrokken, gebreide kousen,
het stalen, rimpelige wasbord
en af en toe de rug rechten.

Een keer stevig aan de waslijn
bevestigd, wappert alles vrolijk
in de frisse wind die komt over
de zo grazige weiden,
met een groet van de meren.

DIE KERK

Hier probeerde ze elke zondag
naar binnen te gaan.

(Op haar achttiende had ze
belijdenis van haar geloof gedaan)

Ze kreeg hartkloppingen bij
het horen van de ellendige staat;

ze kreeg een blos op de wangen
als de verlossing werd gepreekt;

maar was ze wel dankbaar genoeg?
Ze voelde het nieuwe leven

bewegen, om zo een roeping te geven;
gebukt ging ze onder de zegen vandaar

naar huis, onder de treurwilg door.

DEZE PUT

Er is zachtjes over gepraat
in opeenvolging van generaties:
ze heeft vaak over de rand
in de diepte gekeken.

Ik ben in gedachten
op de plek zelve
naast haar gaan staan.

Zwarte grondwaterstand.
Voor de sprong moet een hand
haar hebben bemoedigd,
of een plotselinge zonnestraal,
of een engel uit de verhalen
van haar jeugd.

VERHUIZINGEN

Haal een Friezin niet uit haar ruimte
vandaan. Haal haar niet van het ijs
van een meer vandaan – kanalen
zijn zo smal, zo begrensd –

breng haar niet naar de heide,
zo purper in de herfst
of naar bloembollenvelden
die een goede maand bloeien
en verder zo kaal zijn als
vergeten, versleten akkers.

Nog een miskraam erbij en
in angstdromen willen duivels haar
wurgem. Ook in de nacht
helpt het niet onder volle maan
langs een kromme tocht te lopen.

STICHTING “VOGELENZANG”

Deze foto is gelukkig klein.
Een smal gezicht met slierten
dun, grijs haar. Grote angstogen
waarnaar je moet kijken.

Mager, in zit-lig-stand
met laken, deken
en metalen bedrand
(vastgebonden?)

(Vogels hoorde ze niet zingen
al probeerden merels
te troosten als Kieviten vroeger)

Oorlog rondom. Vlak
voor de evacuatie
- duinen als Atlantikwall,
strand als landingsplaats -
naar haar eigen Friesland,
stierf ze, op weg naar vrede.

*(Heden nam de Heere tot Zich
na een langdurig lijden)*

3. Ameland

DE AMELANDER SCHALKEN

Zo is het gegaan, bij wassende maan:
drie mannen met Amelander faam
gingen schalks op Terschelling aan.

Spaarzaam verlicht, slim uit het zicht,
voeren ze, getergd door dievende Friezen,
op zoek naar balken voor het gericht.

Twee verticaal, één dwars over horizontaal,
een stevig gejut schipperstouw eraan,
een strop voor de kop na het galgenmaal.

Ze kwamen heelhuids terug op het strand;
vanaf dat moment kwam het gerucht aan
- over die benauwde dood - op het vasteland.

Men had - door dit sprekende teken -
vrees om over te varen: schalken stonden
op wacht om hun kop in die strop te steken.

Om deze roemruchte daad te bewaren,
kwam het als symbool in een wapen:
kijk, leef oprecht om je leven te sparen.

Wees bij wassende en afnemende maan,
als de zon de huid streelt en de wind
vrijheid vertelt, eerlijk in gaan en staan.

Moraal

Wie hier jat misbruikt zijn geschonken hand;
voor wie opnieuw steelt is daar het gevang
zoals eens in de kerker op Camminghastand

en tot slot wacht – geestelijk - de galg.

WOLKENWAK

Grijs de luchten, de dagen kort,
geen pittige vrieskou met zon,
geen elfstedenkoorts in de aderen,
geen 50-tinten-grijs-weer,
nee, zo egaal grijs als grijs kan zijn,
begrafeniskaart grijs.

En dan een woord te lezen,
te wegen, proeven: oh, een wak!
Lekker allitererend als wollen wanten.
Zoals een wolk kan spiegelen
in een vijvertje, klein restant
water op een drooggevalen wad.

WOORDVOGELAAR

Rotgans. Roh, rot, klinkt jouw taal.
Je bent geen (ver)rotte gans,
al roepen sommige boeren:
gans, rot op van mijn grasland.

Brandgans. Jij staat in brand,
niet met vuur, maar koolzwart
zijn je veren. Minder bruin
dan het herfstblad rondom.

Roodhalsgans. Dat wordt zoeken.
Rode wangvlek, op de borst
ook rood, maar de hals?
Maak er geen halszaak van.

Witbuikrotgans. Zeldzamer.
Een dichter tussen de massa.
Met vakantie. Maar grazend
broedend op een nieuwe leg.

KROMBEKSTRANDLOPER

Man, let op mijn roestrood broedkleed,
mijn trillend lied, mijn baltsvluchten

in mijn territorium in deze rijke toendra.
Kom vrij, paar met mij.

En vlieg via het wad op Ameland
13.000 kilometer verder naar de zomer,

- maximumsnelheid 50, 500 uren lang -
en wacht daar op mij. Ik bebroed de eieren,

houd ze warm, zo'n vier weken lang,
voed de kinderen op. Dat is mijn taak,

mijn roeping. Dan volg ik, de kuikens
komen later. Tussenlanding Ameland.

Daar wonen mensen met verstand;
ik volg mijn roeping van land tot land

en keer met hunkerend heimwee terug
naar die Siberische stilte, ruimte

- 500 kilometer vliegen - voor
een vrijpartij: kom paar met mij.

STRANDWANDELING-MOMENT

Op twee blote voeten loop ik
- vijfteensstrandloper -
langs de golven richting horizon.

En als een liturgisch ritueel
trippelen de drieteensstrandlopers,
hollen ze achter de golven aan.

Piep-piep-pruttelend vliegen ze
- als ik stoor in hun element -
ze draaien een rondje en

trippelen achter de golven aan
die trouw en ongestoord
hun schuimende vrienden zijn.

En ze blijven in evenwicht
zonder die ene teen naar
achteren. En maar trippelen.

Ik zal toch weer verder moeten.
Een moment in de tijd
om vast te leggen. Zo.

REEËN OP AMELAND

Opeens stond Bambi tussen de struiken
en ik werd weer die jongen met een boek
vol illustraties, de houtkachel aan
in de winterse hardheid, en die oude bank,
versleten in oorlogstijd.

Bambi keek me aan. Spitste de oren.
Wat wilde ze horen? Dat ik geen geweer
in de aanslag had, geen handengeklap
of een kreet om te zien hoe mooi
ze vluchtte, met die zigzagsprongen,

met dat mini-staartje, op zoek naar
haar moeder? Bambi, soms geloof
ik in een wonder: dat de mens de liefde
liefheeft en niet de macht. Daarom
bedankt dat je me wilde groeten.

Blijf nog even. Misschien wil je
mijn mensengeur voor lief nemen.

PAARDENGRAF

(Hollum, Ameland)

Ik trof eens een paardenfluisteraar aan
bij het graf aan het Reddingbootpad.

(Ze vertelde na een lang zwijgen
- we stonden toevallig zij aan zij -

dat ze fluisteraar was.) Maar ze sprak
op wat verhoogde toon over haar vak.

Ze ging in haar werk uit van de kudde
- zoals die acht samen die hier lagen,

dacht ik - ze werd paard in haar gebaren,
zei ze. Geen zweep, geen bit, geen slagen,

alleen liefde - zoals de paarden hier, dacht ik,
met het doel om te redden, te sparen -

Zaterdag vaart de reddingboot uit,
zei ik, getrokken door tien paarden.

Massa's staan te kijken, hoe de beesten
met hun sterke benen - geen poten -

briesend de golven doen opspatten,
karaktervol, sterk gespierd, als een kudde

samen. Geen grasvlakte, maar duinzand
en dan die golven. En ze gehoorzamen.

Ze fluisterde: laten we nu weer zwijgen.

DIJKWACHT

Vannacht een nare droom.

Ik stond in de Ballummerbocht
op de dijk op wacht,
met een collega die wel
leek op Pieter-Jan Borsch,
met rsch.
We hielden elkaar vast,
dat wel, met een stevige kabel.

Het voorspelde weer werd
werkelijkheid: windkracht tien,
de hoogste waterstand. PJB zag
in gedachten al zijn werk
voor het Sorgdragermuseum,
voor zijn eiland, naar de diepten
gaan. Ik keek hem aan.

Toen belde mobiel de NAM:
een aardshok komt eraan.
7,1 op de schaal van Richter.
We keken elkaar aan.
En zakten samen, verbonden
door die sterke kabel,
naar de gasbel zonder masker.

Toen werd het de hoogste tijd
om snel naar het toilet te gaan.

FOLLUK

We hadden thuis geen bel,
je kon kloppen of niks doen,
gewoon open doen was in
of “folluk”, of “ik ben het maar”
roepen. Je kende stem en mens.

Op zaterdagmiddag ging
er een gordijn voor het raam
van die deur- één keer per week -
Dan was het badtijd: damp,
warm water in een zinken teil.

Mijn vader was het meeste vuil;
vooral als het vetzaad werd
gezeefd bij zomerweer. Terwijl hij
daar in Adamskostuum zat,
kwam overbuurvrouw Stipperiaan.

Ze zei geen “folluk”, alleen maar
“goeiemiddag buurman”
en verdween de kamer in.
Als ik aan de beurt was,
zat er nog weinig water in.

En dat was eerder zwart
dan grijs. Dan kwam buurvrouw
Stipperiaan langs en zei:
“Zo jongen, je wordt al groot.”
Daarbij keek ze wel naar mij.

Aan haar moet ik soms denken
nu thuis lang onder de douche,
of badend in de zomerzee bij
opkomende vloed.
“Zo jongen, je wordt al oud.”

BRIEF VAN EEN IJSBEER

Zeer geacht mens,

vandaag dreef hier een blad aan met de naam VISIE,
ik las de inhoud en stuur u dit ingezonden: lees, zie.

Eerst kennismaken: ik heet Withuid en weeg 600 kilo,
dat is minstens zes keer een mens die veel te dik is

en nu het ijs gaat smelten door jullie welvaart
is het goed dat mijn vuilgrijze huid waterafstotend is,

maar ja die dikke onderhuidse vetlaag wordt overbodig,
hoewel zo'n vlies tussen mijn tenen weer positief is,

te waarderen in jullie logica. Zwem ze, zullen jullie
zeggen in dat Nederlandse watergebiedje zonder ijs.

Maar leven begint in de kraamkamer: die wordt soms gegraven
op het pakij. Als dat smelt, blijft een sneeuwhol een optie.

Mijn lieve vrouwtje zorgt voor de jongen en samen
worden we zo'n dertig jaar oud.

Maar mag ik u vragen: waar moet zij,
mijn lieve, drachtige vrouw zich terugtrekken

als ijs water wordt en sneeuw water en uw dijken
steeds hoger moeten worden? Wij trekken mee

met de grens van het pakij, maar de grens is nu bereikt!
Mochten jullie echt geloven in God

en scheppingsdagen geef ons sneeuw en ijs!
Ijskoud ijs!

Is getekend, Withuid, in het poolparadijs.

HERINNERING

We waren samen één met zee,
strandkuil en duinzand.
Tot ons kleinkind van twee
verdwenen was.

Nooit hield ik zoveel van haar.
Eerst zoeken tussen badgasten
in de golven. Geen bolle wangen,
paardenstaartje, uniek als zij.

Toen het strand afgetuurd
en daar in de verte liep ze
langs de vloedlijn,
pamantig naar de toekomst.

Als een strandwacht ben ik
haar gevolgd. Nu heb ik spijt
omdat ik haar te vroeg naar
de kuil heb terug geroepen.

KASTEEL

De rode vlag betekent land, strand.
Kinderen werken in vuur en vlam
aan hun burcht. Met wrakhout
wordt de ommuring doelmatig gebouwd.

Eromheen de gracht, een slotbrug,
die met de buitenwereld is verbonden,
richting zee. Maar die vormt nu
geen gevaar; totdat de vloed op-

komt - de vlag wappert groen -
en sluipend de aanval wordt ingezet,
de wallen rond de gracht aantast,
zoals eeuwen met een bouwwerk doen.

En ik als vader-dichter bouw vlijtig
mee alsof het droomsonnet in strofen
wordt gevormd tot één geheel.
Maar wat mijn scherpe ogen

niet kunnen geloven, laat staan
hopen, gebeurt: langs de vloedlijn
draven op raszuivere, zwarte paarden
Ebella en haar moeder Rixt

voorbij. Plotseling maken zij een
wending richting duinen en
verdwijnen doelbewust naar Ballum,
naar hun stal, de Camminghaburcht.

STILLE TIJD

Ik ben een gebroken mens,
ik wandel graag alleen

langs de vloedlijn, met een afdruk
achter me, die wordt weggespoeld.

Op de grens van uitlopende
golven met wolkjes schuim;

ik wandel graag alleen.

Maar ben diep dankbaar
voor de stem van de wind
en de vogelklanken.

Ik wandel graag alleen.

Maar wandel van ginds naar
daar en van daar naar ginds.

En ben blij dat er iemand
op me wacht, die verder

op de dag met me wil
wandelen, alleen en samen.

Zonder al te veel te praten.

HIJS DE BLAUWE VLAG

1

Een mens zoekt ruimte, adem,
vogels die in vrijheid vliegen,
een plek met de stem van het water,
een oase.

2

Een mens zoekt planten, duinen,
schelpen om de zee te horen,
een strand, met een schip op het water,
een horizon.

Refrein

Voel de wind in je haren,
voel de streling op een kale kruin;
hoor het bruisen van de golven,
hoor de klanken van de vogels,
de zon gaat onder, komt weer op:
proef ieder uur van de dag
puur geluk in de wadnatuur;
hijs de blauwe vlag.

3

Een mens leeft met getijden,
maanden vormen de seizoenen;
met vloedstroom, zeehond in het water,
een biotoop.

Refrein

4

Een mens heeft diepgang nodig,
stilteplekken om te staren,
een hechte plaats om rust te vinden;
in evenwicht.

Refrein

(liedtekst ingezonden voor de prijsvraag 5 jaar Werelderfgoed Waddenzee 2014)

GESPREK

Wat is je lievelingslied, zei ze.
Jij in het voorjaar, fluisterde ik.

Wat is je lievelingsplek, vroeg ze.
Jij naast me bij het laatste duin.

Wat is je fijnste herinnering?
Toen je stem voor het eerst zweeg.

Nu jij.

Wat is je lievelingslied, zei ik.
Jij als lijster in de lente.

En je lievelingsplek?
In de zomer samen in de golven.

En is er al een vroeger voor je?
Misschien toen je zei in de winter:

wat is je lievelingslied
en je lievelingsplek.

EXIT VERMANING BALLUM

Zoveel hotelsuites als er nu zijn,
met zoveel kerkgangers waren we.

Het zal september 2011 geweest
zijn. Nazomeren met zondagsrust.

Levende stenen. Akkoord, het gaat
niet om hout of steen maar om

het hart. Men neemt de paaskaars
- brandend, flakkerend, bijna
gedoofd - en de kanselbijbel
mee naar een ander gebouw

en de harten kloppen gewoon door.
Uiterlijk is er niets veranderd
aan het gebouw; eenmaal binnen

heb ik toch wel heimwee
naar die houten banken vol jaren
historie en innerlijk geloof.

In zo'n kerkje hoor ik graag
het Woord over rabbi Jezus die
zijn discipelen over het water

tegemoet komt en geen spook
in de opkomende mist blijkt
te zijn. Rustgever voor mensen

met zware hartkloppingen
door angst, twijfel. Kapitein
van *De veilige Haven*.

Deze gratis uitgave kwam tot stand op initiatief van:

Stichting Nederlandse Poëzie Encyclopedie.

www.nederlandsepoezie.org

Donaties zijn welkom:

www.nederlandsepoezie.org/donaties.html

NPE

**Eerder verschenen als gratis e-book bij de Uitgeverij
Nederlandse Poëzie Encyclopedie:**

Leo Lens (1893-1942).

Revèlje (1934).

3de druk, 2013.

[www.nederlandsepoezie.org/jl/1934/
lens_revelje_NPE_2013.pdf](http://www.nederlandsepoezie.org/jl/1934/lens_revelje_NPE_2013.pdf)

4de druk als papieren boek bij Uitgeverij Stanza,
Amsterdam, juni 2013. www.uitgeverijstanz.nl

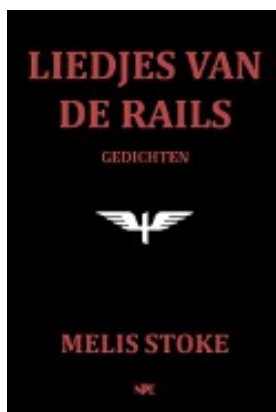

S. Bonn (1881-1930).

Jonge mei. Verzen (1924).

2de druk, 2013.

[www.nederlandsepoezie.org/jl/1924/
bonn_jonge_mei_2.pdf](http://www.nederlandsepoezie.org/jl/1924/bonn_jonge_mei_2.pdf)

Melis Stoke (1892-1942).

Liedjes van de rails. Gedichten (1939).

2de druk, 2013.

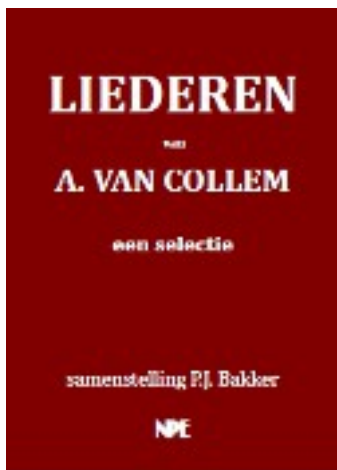
[www.nederlandsepoezie.org/jl/1939/
stoke_liedjes_van_de_rails_2.pdf](http://www.nederlandsepoezie.org/jl/1939/stoke_liedjes_van_de_rails_2.pdf)

Menno van der Beek (1967).
Een ziektegeschiedenis. Gedichten
(2010).

2de druk, 2013.

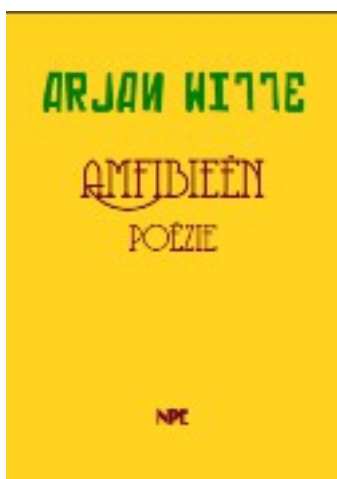
[www.nederlandsepoezie.org/jl/2010/
beek_een_ziektegeschiedenis.pdf](http://www.nederlandsepoezie.org/jl/2010/beek_een_ziektegeschiedenis.pdf)

A. van Collem (1858-1933).
Liederen. Een selectie.

Samenstelling P.J. Bakker.
1ste druk, 2013.

[www.nederlandsepoezie.org/jl/2013/
collem_liederen.pdf](http://www.nederlandsepoezie.org/jl/2013/collem_liederen.pdf)

Arjan Witte (1961).
Amfibieën. Poëzie.

1ste druk, 2013.

[www.nederlandsepoezie.org/jl/2013/
witte_amfibieen.pdf](http://www.nederlandsepoezie.org/jl/2013/witte_amfibieen.pdf)

